

heder. Seg skal tillade mig at bemærke, at Meget af det, den høitærede Minister fremhævede, vistnok har sin Grund i en Misforstaaelse, idet den høitærede Minister maa have overhørt, hvad jeg sagde i Begyndelsen af mit første Foredrag. Seg tillod mig nemlig at gjøre opmærksom paa, at jeg i ingenomhelst Henseende havde til Hensigt at bestridde Kongens Ret til at have en Mening, en Billie og til at gjøre denne Mening eller Billie gjældende saaledes, som han selv vilde det. Seg mente, at dette Punkt egentlig slet ikke burde komme frem her, men jeg har i alt Fald slet ikke bestridt det. Jeg har ikke engang bestridt Kongens Ret til at offentliggjøre sin Billie; men hvad jeg derimod har bestridt, er Ministeriets Ret til, naar Kongen har tilstillet det en Skrivelse — den være smigrende eller ikke, men navnlig naar den er smigrende —, da at offentliggjøre denne Skrivelse for at kunne stille sig bedre i Kampen, hvilket den høitærede Minister jo udtrykkelig har bemærket var Hensigten med Offentliggjørelsen af den kongelige Gaandskrivelse (Afbyrdelse af Justitsministeren). Seg skal senere komme tilbage dertil. Jeg siger altsaa, at Kongen maa have Ret til at have en Billie, og det har jeg udtrykkelig hævdet; men jeg har tillige sagt, at Kongens grundlovmæssige Ret til at negte sin Underskrift tilligemed alle de andre Rettigheder, Grundloven giver ham, betyde kun noget, naar man ikke drager ham ind med i Partistridigheder, thi derved svækker man Grundlaget for hans grundlovmæssige Stilling. Det er nu det, som jeg mener er slet og slet saa stærkt som muligt, naar som her Ministeriet bruger Kongens private Skrivelse som eneste Argument for sin Forbliven ved Magten, og jeg mener, at det er ikke blot dette Faktum, at der i Ministerialtidenden er offentliggjort en Skrivelse fra Kongen, og at det ikke er fra Kongen personlig, at Offentliggjørelsen er udgaet, men fra Ministeriet, som her er det ene Afgjørende, men at ogsaa hele den Maade, hvorpaa Offentliggjørelsen er kommen frem, har sin Betydning, det ene med det Andet. Naar Ministrene saaledes henvende en Skrivelse til Kongen, der væsentlig gaar ud paa at tilraade Hans Majestæt at lade dem gaa, for at tage andre Mænd i Stedet, hvem det kunde lykkes at samle saa mange af Folkethingets Medlemmer om sig, at Modstanden fra det yderliggaaende Partis Side kunde blive brudt — saa gaad jeg dog vide, om ikke det Ministerium, hvis hele Indstilling altsaa gaar ud paa at raade Hans Majestæt til en eller anden Plan for at bryde en Partistilling i Folkethinget, inddrager Kongen i Partistridighederne i dette Hing. Thi hvad vil det, som er foregaaet, sige andet, end at Ministrene nu træde frem og sige: Vi ere efter Kongens personlige Mening dem, der egne sig bedst til at bryde det nævnte Partis Modstand? Dette forekommer mig saa klart som Noget, at

selv om man overhovedet vilde — hvad jeg nu ikke vil — lade den Mening falde, at Kongen allerede inddrages i Partistridighederne ved Offentliggjørelsen af Gaandskrivelser i og for sig, saa er det dog vist, at han i dette bestemte foreliggende Tilfælde er inddragen deri fra Ministeriets Side ved hele den Maade, hvorpaa Offentliggjørelsen har fundet Sted. Seg skal villigt indrømme, at der kan være Tilfælde, hvor Kongens private Skrivelse kunne komme frem, uden at han derved drages ind i Partistridighederne, og jeg siger ogsaa, at naar Kongen selv offentliggjør sin Skrivelse i en Sag, saa er det Noget, vi overlade til Kongen selv at bestemme, om det er rigtigt at gjøre det, og vi indlade os slet ikke paa nogen Kritikeren deraf. Et andet Spørgsmaal er det naturligtvis, om det ene eller det andet Dieblit for Offentliggjørelsen er Klogt valgt eller ikke, om man bør foretrække et Dieblit, da der er Fred og Enighed i Landet, eller et Dieblit, da der hersker stærk Gjæring rundt omkring. Det skal jeg dog ikke indlade mig videre paa. Seg mener kun, at naar under en saa stærkt gjærende Partikamp som den, der nu finder Sted, Ministeriet offentliggjør en kongelig Gaandskrivelse, der er i Modstrid med dets egen, medgjørlige og med Folkethingets Mening fuldkommen enige Indstilling til Kongen, da skyder Ministeriet sit eget Ansvar over paa Kongen, bruger Kongen som et Argument i Partikampen, og dertil er Ministeriet ikke berettiget. Den høitærede Minister sagde, at det var aldeles nødvendigt at gjøre noget Saadant, thi der var fremkommet Artikler i Bladene, hvori det sagdes, at Kongen og Ministeriet ikke vare enige, det var dertil, jeg sigtede for lidt siden, da den høitærede Minister afbrød mig. Seg kan nu ikke negte, at det er den Slags Udtalelser, som jeg rigtignok mener, at et Ministerium bør være hævdet over, og naar jeg ikke tør gjentage, at Ministeriet ikke er nansomt overfor Kongen, saa vil jeg dog sige, at det burde ikke være saa nansomt overfor sig selv, at det bruger Kongens Navn til at fri sig for den Slags Bagateller i Bladene.

Dernæst skal jeg endnu kun sluttelig udtale min Forundring over, at den høitærede Justitsminister sagde, at Folkethinget selv drog Kongen ind i Partistridighederne ved at henvende sig til ham. Seg veed nu ikke, om det er den høitærede Ministers Mening med den Udtalelse at ville forbyde Folkethinget at bruge sin grundlovmæssige Ret til at indgive Adresser til Kongen, idet saadanne Adresser skulde kunne stemples som Forsøg paa at inddrage Kongen i Partistridighederne. Seg forstaaer ikke, hvorledes dette kan siges, men i ethvert Tilfælde tror jeg, at de, som have læst det sidste Adresseforslag, som den høitærede Minister sagde, at jeg havde taget Ordet for, skulde have meget Ondt ved at finde, at der i det er gjort det mindste Forsøg paa at inddrage Kongen